

CAL·LIGRAFIES DEL RECORD

De tant en tant quan
entrampat
en la crua realitat que m'envolta
busco fugir
de l'opac laberint
cerco dins del meu profund
aquell alè que es manté ocult
una llum que mai s'apaga.

Agafó de nou camí vers humil recer
buscant-te en mi
endinsant-me dins teu:
record.

Tancada està la nit
quan de puntetes m'hi apropo
lladre
de temps i de somnis
pispant la mel del son a la nostàlgia.

Com estel embolicat
va creixent en el cel interior
la silueta del meu poble.

El record és un joc d'alquimista
on tot va convergint dins del mateix gresol.
Es van fonent
i brollaran daurats
pensaments
instants
quimeres
i veus
paraules amb arestes rovellades
traços de cercles concèntrics:
cal·ligrafies del record.

Des del raval per on avanço
percebo tènue resplendor de brases
dins la vella casa desabrigada.
La cambra buida
conserva
el ranci flaire a foc compartit.
L'aroma s'expandeix febril
com un ahir no tancat
i entela les meves pupil·les
amb la calidesa d'un retrobament.

La nit al poble mai
s'ha refregat
                  en cap pàtina del silenci.
Intrús als seus dominis
em renya l'òliba
                  sentinella dalt del campanar.
Damunt la tapia
                  la lluna perfila al mussol.
I allà
darrere del mur
                  qui em reclama?
serà l'ànima del darrer amic
o el shiii del xot des de dalt del xiprer?
Inquilins de la foscor
                  porten ben après el seu joc.

Amb ulls d'infant acabat de néixer
acaricio la tènue claror de l'albada.
Com al pit d'una mare
                  buscant el calostre
m'aferro a la boira de les entranyes
deixant que l'aura em bressoli
fins que l'arquer de foc
                  escupi la primera fiblada.

Carrers de terra pisada
teulades llaurades pels déus alats
orenetes refent
                  els nius d'altres anyades
geps d'avis esculpits per l'aixada
                  dones escombrant el pas de l'ahir.

Badalla dins meu la faç del matí.

El dring de les hores
remunta els lloms de la serra
i planeja pels vessants abançalats.
Un pagès vell
                  solitari en mig d'oliveres
deixa resignat
que batin
                  hores i fulles al llarg del dia
que caiguin
                  i es podreixin
                  com ombres trencades
                  per damunt de les gleves.

Ai! vell camperol
sé que et saps
                  últim mohicà d'una terra i d'un temps.

En el vessant escarpat del turó
treuen el cap
roques descarnades.

Les aspres glans dels garrics
tan aspres
com de la tardor el cerç
sucumbeixen a les mossegades
del ramat famèlic d'ovelles.

Així també juga
amb tots nosaltres
la vida
a mossegades
que més dóna
si del vent o dels corders?

Durant la migdiada estiuenca
el poble es transforma en desert encès.

Dalt del pujol proper
es fon
rusc abandonat de cera tèrbola
la torre del castell.

Al pla
profeta de pedra
resta inert el campanar del temple.

Entre ambdós
igual d'estàtics
s'abracen a les altures
els tres xiprers del fossar vell.

Si no fos pel batec
del cor de la campana
diria que de sobte
totes les hores s'han mort.

L'enfilall en el buit del raval
aixeca trista polseguera d'enyor.
Pares
avis
amics
i veïns
quantes trepitjades ja buides calcinaren el lloc...

El decurs prolongat de la tarda
taca de tints ambigus
la vitalitat del cel.

En la llunyania de l'ocàs rogent
alguns núvols alcen la cresta
disposats a passar el rosari
pel ble de l'espelma
que agonitzarà lentament...

Les ombres
despòtiques
assoleixen el poder.

De la teranyina que m'atrapava al poble
només resten
esquinçalls de claror
on foren vestits.

I jo
sudari de records
em trobo
protagonista i viatger
gargotejant eternament
el quadern
on es dissolen al seu capritx
com la mel dins l'aigua
núvols de paraules
i pupil·les sense ulls.

JOAN PAGÈS

Data de naixement: 25 -5-1957

Poesia Categoria Adulta